

HỒI 371

Đường Hoàng Lý Uyên

Bên ngoài Quý Tân đường của Đông Đại tự, thị vệ dày đặc, ai nấy đều được tuyển lựa cẩn thận, lưng hùm vai gấu, cao lớn hùng dũng. Tướng chỉ huy là Suất Canh Thừa Vương Mục, Quân Hiếu Nhiên xem ra rất quen thuộc với hắn. Sau khi báo tên, Từ Tử Lăng theo đúng quy củ tháo kiếm xuống, cùng với Vương Mục bước xuống bậc thềm đi vào trong.

Cửa sổ phía bắc của Quý Tân đường mở rộng nhìn ra khu vườn lát phất mưa tuyết. Mười mấy chiếc ghế thái sư được đặt dựa vào cửa sổ, giữa các ghế đều đặt một kỷ trà, một nam nhân thân vận thường phục màu đỏ ngồi ở chính giữa, da trắng như tuyết, nét mặt thanh tú nhìn chỉ vào khoảng ba mươi mấy tuổi. Từ Tử Lăng chỉ cần liếc mắt nhìn qua đã nhận ra y chính là Lý Uyên, cử ngũ chí tôn của Đại Đường quốc, lãnh tụ tối cao của Lý phiệt. Gã nhận ra Lý Uyên chẳng những nhờ vào vị trí ngôi của y mà còn vì ở giữa đám người mặc quan bào xúm xít vây quanh, trang phục thường dân ngược lại càng làm tôn thêm địa vị cao quý của y.

Về mặt anh tuấn của Lý Uyên có đôi chút mệt mỏi, thế nhưng dưới hàng lông mày rậm rạp, nhãn thần vẫn còn trong trẻo sáng quắc, lộ ra thần thái khó mà hình dung được bằng lời, tựa hồ như rất hứng thú truy cầu những sự vật tốt đẹp. Tuy đang ngồi trên ghế, nhưng eo lưng y vẫn thẳng tắp kiên định, thân thể hùng tráng, khí thế bức nhân. Những ngón tay thon dài trầm ổn nâng chung trà đưa lên miệng hớp một hớp, toàn thân toát ra sức mạnh phi phàm, xứng danh là nhất phiệt chi chủ. Từ Tử Lăng cảm thấy không ưa kiểu cách kiêu kỳ của tên Hoàng đế này, nhưng cũng theo lệ quỳ xuống khấu đầu: “Tiểu dân Mạc Vi bái kiến Hoàng thượng.”

Trong bốn vị đại thần đang châu hầu tại đó, ngoại trừ Phong Đức Di, Từ Tử Lăng nhận ra Bùi Tịch, năm đó đem cuốn sổ trượng mục trộm được từ Đông Khê hiệu tặng cho Lý Thế Dân, đã có duyên cùng hắn ăn một bữa cơm. Cũng trong buổi sáng hôm đó, Khấu Trọng đã cự tuyệt sự chiêu dụ của Lý Thế Dân, quyết tâm tranh giành thiên hạ với y.

Lý Uyên ung dung đặt chung trà xuống, hồ hững nói: “Bình thân! Vương tướng quân lui xuống được rồi.”

Vương Mục và hai tên ngự vệ y lệnh lùi ra khỏi phòng, Từ Tử Lăng vươn mình đứng dậy, buông thõng tay lộ vẻ cung kính.

Ánh mắt sắc nhọn của Lý Uyên quét qua người gã rồi gật đầu: “Nơi này không phải là Hoàng cung, không cần lễ nghi thái quá. Nhìn cử chỉ động tĩnh của ngươi đã biết ngươi thân hoài tuyệt học, không phải là hạng vũ phu tầm thường. Lần này Mạc Khanh đến Quan Trung của trẫm, có tâm nguyện gì hay không?”

Từ Tử Lăng tiếp nhận ánh mắt của Lý Uyên quét qua người, lập tức phát sinh cảm ứng, biết ngay võ công của vị nhất phiệt chi chủ này cao thâm khôn lường, hèn gì có thể dạy dỗ ra được mấy đứa con như Lý Thế Dân, Lý Nguyên Cát. Gã cung kính đáp: “Mạc Vi chỉ nguyện tuân theo những việc do chủ nhân Bốc Đình giao phó để đền ơn tri ngộ, ngoài ra không còn mong mỗi gì hơn.” Gã đặc biệt chú tâm đến phản ứng của Bùi Tịch, chỉ cần tên này không nhận ra được thân phận thực sự của gã thì có thể coi như đã vượt qua được cửa quan đầu tiên ở Trường An này rồi.

Lý Uyên lộ vẻ cao ngạo của một vị Phiệt chủ, ngẩng đầu cười dài: “Hay lắm! Ta rất thích những người trung nghĩa, nghe Phong Khanh nói ngươi đã từng chính mắt nhìn thấy trận long tranh hổ đấu giữa Nhạc Sơn và Tịch Ứng, hãy kể lại tỉ mỉ cho trẫm nghe, đừng bỏ qua bất cứ chi tiết nào.”

Từ Tử Lăng thầm thở phào, biết Lý Uyên không hề hoài nghi mình, có thể y kế hành sự được rồi.

oOo

Hoàng cung Đại Đường gồm hai bộ phận: Hoàng thành và Cung thành. Hoàng thành là trụ sở nơi chính phủ trung ương Đại Đường bàn bạc Quốc sự, Cung thành là nơi ở của hoàng thất. Hai nơi này được nối lại với nhau bằng một con đường lớn xuyên qua quảng trường lớn mỗi bề rộng đến hơn ngàn bước. Những dịp lễ tiết thay đổi niên hiệu, đại xá, nguyên đán, các dịp đại triều, duyệt binh, thụ phong toàn bộ được cử hành tại đây, do đó còn được gọi là Ngoại Triều.

Các cửa chính của Hoàng thành Hoàng cung ba cửa lớn nằm trên trục nam - bắc - trung, phía chính nam của Hoàng thành là Chu Tước môn nằm đối diện với cửa chính thành nam là Minh Đức môn, hai cửa này được nối liền với nhau bởi Chu Tước đại nhai, con đường lớn nhất Trường An.

Cửa chính ở hướng chính nam của Cung thành là Thừa Thiên môn, con đường Thiên Nhai nối liền giữa Thừa Thiên môn và Chu Tước môn.

Huyền Vũ môn là cửa lớn nằm ở hướng chính bắc của Cung thành, bên ngoài cửa chính là hậu viên Tây Nội Uyển của Cung thành.

Ba cửa Chu Tước, Thừa Thiên, Huyền Vũ tạo thành trục chính của Hoàng thành và Cung thành, có công sự vững chắc và cảnh vệ dày đặc. Huyền Vũ môn là tổng hành dinh của cấm vệ quân cung đình, binh lực hùng hậu, ai không chế được Huyền Vũ môn là đã không chế được Hoàng cung, thậm chí cả thành Trường An coi như cũng nằm gọn trong tay.

Cung thành bao gồm ba bộ phận: chính giữa là Thái Cực cung, phía tây là Dịch Đình cung, phía đông là Đông cung.

Thái Cực cung là nơi làm việc và nghỉ ngơi của Đường hoàng Lý Uyên, Đông cung là chỗ ở của Thái tử Lý Kiến Thành, Dịch Đình cung phía tây là chỗ của Lý Thế Dân, Vũ Đức điện của Lý Nguyên Cát nằm ở Tây Nội Uyển phía bắc Đông cung.

Trong Thái Cực cung tổng cộng có mười sáu tòa đại điện, bốn tòa đại điện quan trọng nhất là Thái Cực điện, Lương Nghi điện, Cam Lộ điện và Duyên Gia điện, bốn tòa điện này đều nằm chung trên một trục nối liền Thừa Thiên môn và Huyền Vũ môn.

Thái Cực điện còn gọi là Trung Triều, là tòa kiến trúc chủ yếu của nội cung Đại Đường, hai ngày sóc vọng mỗi tháng, Lý Uyên đều ngự ở chốn này để tiếp kiến quần thần, xử lý chính vụ.

Phía bắc Thái Cực điện là Lương Nghi điện, còn gọi là Nội Triều, nơi này chỉ có rất ít đại thần thân tín có tư cách quyết định triều chính mới được tiến vào, bao nhiêu chuyện quốc chính đại sự đều được thảo luận quyết định ở đây trước, xong rồi mới ra Trung Triều để đề xuất và bàn bạc phương pháp và nhân tuyển thực hiện.

Khấu Trọng giả danh là thần y theo Thường Hà và Phùng Lập Bản theo An Thượng môn ở mặt nam tiến vào Hoàng thành, hai bên đường công thụ san sát, phía bên tả có Thái Thường tự, Đại Phủ tự, Thượng Thư tỉnh, mé hữu có Thái miếu, Thiếu Phủ giám, Đô Thủy giám, Đông cung Phó tự... Gã đặc biệt lưu ý đến Đô Thủy giám, bởi vì chốn này quản lý toàn

bộ giao thông thủy đạo ở Trường An, có quan hệ rất lớn đối với việc tìm bảo vật Dược Mã kiều của gã. Gã tuy đến cái bóng của Dược Mã kiều vẫn chưa được nhìn qua, nhưng từ sớm đã nhận định lối vào bảo tàng rất có khả năng nằm ở gầm cầu, nếu không thì đã bị phát hiện ra từ lâu rồi.

Bước trên quảng trường lớn phân cách giữa Hoàng thành và Cung thành, Khấu Trọng là người từng trải, đi khắp từ nam đến bắc, thế mà cũng bị khí thế oai nghiêm hùng vĩ của quảng trường nối dài từ đông sang tây này làm cho run sợ, thán phục không sao kể xiết. Lại thấy một tòa lầu lớn trước Thừa Thiên môn, chỉ cần tượng tượng đến cảnh tượng Hoàng đế bước lên lầu Thừa Thiên môn cử hành khánh điển ở Ngoại Triều, gã không khỏi cảm thấy bầu nhiệt huyết sôi sục.

Gã thầm nghĩ: “Đến một ngày nào đó, người lên lầu chủ trì khánh điển sẽ là Khấu Trọng ta, chứ không phải là Lý Uyên hay bất cứ người nhà họ Lý nào khác.”

Ba người xuống ngựa trước Trọng Minh môn của Đông cung rồi đi bộ vào trong. Hiệp môn đội bao gồm lính canh phòng của Đông cung chia ra đứng hai bên, khí tượng oai nghiêm.

Qua khỏi Trọng Minh môn là Hiển Đức môn, bên trong chính là Hiển Đức điện, chính điện của Đông cung, sau đó là các cung điện Sùng Giáo, Lệ Chính, Quang Thiên và Thừa Ân, hai bên còn có Nghi Xuân viện, Sùng Văn quán, Tập Hiền quán cùng với vô số điện đường lầu các khác.

Hiển Đức điện là nơi Thái tử Lý Kiến Thành tiếp kiến văn võ bá quan và thực hiện công việc giám quốc. Tuy vậy, lần này Lý Kiến Thành lại tiếp kiến phụ tử Sa Thiên Nam ở Nghi Xuân viện. Sa Thiên Nam tuy giàu có một phương nhưng chẳng phải là một nhân vật chính yếu của ngoại bang, do đó tiếp kiến ở Nghi Xuân viện trong vườn của Đông cung là hợp với nghi lễ hơn cả.

Khấu Trọng đến lúc này vẫn không rõ Trường Lâm môn, tổng hành dinh của Trường Lâm Quân nằm ở chốn nào, gã đoán đó chắc là ở cổng lớn phía bắc của Đông cung, cũng giống như Huyền Vũ môn của Thái Cực cung vậy. Giữa mưa tuyết phấp phới, Khấu Trọng đứng ngoài cửa nghe tiếng hô lớn “Mạc Nhất Tâm tiền sinh tới”, bèn chậm rãi bước vào Nghi Xuân viện.

oOo

Lý Uyên chăm chú lắng nghe, đến khúc then chốt thì lại ngắt lời gã rồi truy vấn một cách tỉ mỉ. Đợi Từ Tử Lăng nói xong, Lý Uyên hết sức kinh ngạc: “Tính tình của mỗi người quyết định phong cách xuất thủ của bọn họ. Nhạc Sơn sao lại biến thành trầm tĩnh lãnh đạm như vậy, thật khiến người ta không thể tin được.”

Từ Tử Lăng cảm thấy lời nói này của Lý Uyên chỉ là nói với quần thần của y chứ không phải yêu cầu gã trả lời, bèn yên lặng không nói gì. Những lời mô tả cuộc chiến khi nãy của gã đã được chuẩn bị công phu, hoàn toàn dùng cái nhìn của người bàng quan để kể lại cuộc quyết chiến giữa gã và Thiên Quân Tịch Ứng.

Gã lại cố ý tỏ vẻ lơ mờ không hiểu những chỗ vi diệu khẩn yếu, để tránh cho Lý Uyên nhìn ra sự “cao minh” của bản thân.

Bùi Tịch vội tiếp theo lời của Lý Uyên: “Điều này chứng minh Nhạc Sơn quả thật đã luyện thành Hoán Nhật đại pháp, thoát thai hoán cốt biến thành một người khác, nếu không sao lại bỏ đao không dùng cơ chứ?”

Lý Uyên thở dài: “Thế nhưng trầm vẫn cảm thấy vô cùng thương cảm! Nhớ tới năm đó trầm và Nhạc đại ca sát vai tác chiến, trải qua bao nhiêu hiểm nguy sinh tử mới có thể tiêu diệt được Tiểu Toàn Phong Mã Tuấn dẫn đầu đám mã tặc hoành hành ở Bắc Cương. Lúc ấy Bá Đao của Nhạc huynh oai phong lợi hại biết bao, chỉ tiếc là cảnh xưa khó gặp, trầm thật nuối tiếc vô cùng.”

Từ Tử Lăng giật bắn mình, trong di quyển của Nhạc Sơn có mô tả chi tiết võ công của Mã Tuấn cùng cuộc chiến tiêu diệt hắn diễn ra như thế nào, thế mà chẳng có một chữ đề cập đến Lý Uyên, nhất định là có lý do bí ẩn bên trong. Nếu không tìm hiểu rõ ràng, lần sau gặp gỡ Lý Uyên nhất định sẽ lộ ra sơ hở.

Phong Đức Di cười nói: “Thần thấy Hoàng thượng không cần tiếc nuối như vậy, Nhạc công bỏ không dùng đao chứng tỏ võ công tu vi của ông ấy đã có tiến bộ kinh người, nếu không đã không thể dồn Tịch Ứng vào chỗ chết được.”

Lý Uyên trầm ngâm nói: “Vẫn còn có chỗ làm ta cảm thấy kỳ quái, Nhạc huynh trước giờ khinh bỉ không thèm lai vãng với bọn người Ma môn, lần nay sao lại cùng Bàn Cổ An Long và Đảo Hành Nghịch Thi Vu Ô Quyển liên thủ đối phó Tịch Ứng và Biên Bất Phụ chứ?”

Vấn đề này ai có thể giải đáp được đây? Trong sảnh đường im phăng phắc, Lý Uyên đột nhiên hỏi vị đại thần đứng cạnh Phong Đức Di: “Chuyện sai người đi tìm tung tích Nhạc Sơn, Thúc Đạt có tìm hiểu được gì chưa?”

Vị đại thần Thúc Đạt lắc đầu: “Vẫn chưa có tin tức gì. Nhạc công là cao thủ như vậy, nếu muốn che giấu hành tung thì chỉ sợ chẳng ai tìm được ông ta cả.”

Từ Tử Lăng biết cơ hội đã tới, mặt cố ý lộ ra vẻ có ý muốn nói nhưng chần chừ không dám, quả nhiên không lọt khỏi ánh mắt sắc bén của Lý Uyên, y nói ngay: “Mạc Vi ngươi có gì muốn nói phải không? Không cần sợ, cứ nói thẳng ra đi.”

Từ Tử Lăng cung cung kính kính đáp: “Trên đường tiểu dân lên kinh hình như đã nhìn thấy Nhạc lão ở Hằng huyện, nhưng mà ông ấy dường như đang đi gấp, chớp mắt một cái đã biến mất, tiểu dân trong lòng ấn tượng vẫn rất sâu đậm.”

Một vị đại thần ngồi cạnh Bùi Tịch nãy giờ chưa nói tiếng nào, thân hình loắt choắt, mặt mày vui vẻ lên tiếng: “Nhạc lão nhất định là nhớ đến những ngày cùng Hoàng thượng thỏa chí tung hoành ở Bắc Cương, nên mới đến Quan Trung để tìm Hoàng thượng ôn lại chuyện xưa.”

Lý Uyên lộ vẻ bồi hồi nhớ lại chuyện xưa, sau đó lại chuyển sang thương cảm, lắc đầu: “Huynh ấy nhất định không tha thứ cho trẫm, vĩnh viễn không tha thứ. Dù gì cuối cùng cả hai người bọn ta đều là kẻ thất bại. Ôi, chuyện cũ như khói mây, chớp mắt mà đã năm mươi mấy năm rồi!”

Từ Tử Lăng toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ nếu mình y theo kế hoạch hấp tấp đi tìm Lý Tĩnh, nhất định sẽ bị Lý Uyên khám phá ra. Gã biết Lý Uyên đoán không sai chút nào, Nhạc Sơn đúng là không tha thứ cho Lý Uyên, nhất mực thống hận y nên không hề đề cập đến y trong di quyển.

Gã bắt đầu minh bạch tính cách của Lý Uyên. Tác phong do dự không quyết đoán của y chẳng phải vì y thiếu tầm lược hay ý chí không đủ kiên định, mà chính bởi y là người quá coi trọng tình cảm. Khổ đau, hạnh phúc càng cho thấy y là người rất quý trọng và theo đuổi sinh mệnh. Từ Tử Lăng nghĩ tới chuyện này thì càng có hảo cảm với vị Hoàng đế Đại Đường này.

Bùi Tịch lại an ủi vị Đại Đường Hoàng đế coi trọng tình cảm này: “Người càng lớn tuổi thì càng coi nhẹ chuyện quá khứ, huống gì đã năm mươi mấy năm rồi. Nhạc công nhất định đã chẳng để tâm đến chuyện cũ làm gì. Nếu Hoàng thượng đồng ý, vi thần sẽ lập tức bố trí tai mắt trong thành, chỉ cần Nhạc công nhập thành thì Hoàng thượng sẽ biết ngay, khi đó sẽ mời Hoàng thượng tới gặp mặt.” Lý Uyên trầm ngâm hồi lâu rồi đưa mắt nhìn sang Từ Tử Lăng: “Chuyện này đừng làm rình rang nếu không sẽ làm cho Bá Dao huynh bực bội. Mạc Vi,

người đã gặp qua Nhạc Sơn, hãy vì trẫm mà lưu ý cẩn thận, chuyện này chỉ giao cho một mình người làm mà thôi. Thường cho năm lượng vàng, lui xuống đi!”

Từ Tử Lăng thầm nghĩ năm lượng hoàng kim tuy không phải ít, nhưng so với món tiền lương hàng tháng năm mươi lượng của Bộc Đình thì đúng là kém xa, có thể thấy Lý Uyên không phải là một vị quân chủ tiêu xài vô độ.

Gã khấu đầu xong rồi rời khỏi sảnh đường.

oOo

Thái tử Kiến Thành đứng lên khỏi ghế, vui vẻ đi thẳng ra sảnh đường của Nghi Xuân viện nghênh đón Khấu Trọng, mấy người khác rồi rít chạy theo sau, Khấu Trọng sợ đến mức kêu cha gọi mẹ, dốc hết sức lực tìm cách “đối phó” với sự hậu đãi của Lý Kiến Thành. Gã sợ nhất là gặp phải ba vị “lão bằng hữu” Độc Cô Phong, Độc Cô Sách và Độc Cô Phụng, nếu bị bọn chúng khám phá thân phận, cho dù gã có tài cao Bắc đẩu cũng chỉ có nước nuốt hận ở Nghi Xuân viện này thôi.

Khấu Trọng dùng bộ pháp tư thái đã tập luyện cẩn thận suốt ba ngày trời, lại vận công thu liễm thần quang trong mắt, biến đổi độ lớn của yết hầu, giả dạng dân đen khờ khạo luống cuống chân tay khi gặp Thái tử Điện hạ, Lý Kiến Thành chưa tới nơi đã vội vàng quỳ sụp xuống bái lạy: “Tiểu nhân khấu kiến Thái tử Điện hạ.”

Lý Kiến Thành đi nhanh tới, đầu gối gã vừa mới chạm đất đã đỡ gã đứng dậy, cười ha hả: “Trời còn thương Lý Kiến Thành ta, Mạc thần y đến rất đúng lúc, không cần phải đa lễ. Ngài là thượng khách của Lý Kiến Thành, được miễn trừ tất cả lễ nghi chốn cung đình.”

Khấu Trọng mừng thầm trong bụng: “Lão tử cũng chẳng có hứng thú quỳ bái cái thứ tiểu nhân như người.” Ngoài mặt đương nhiên làm ra vẻ kinh hãi vì được sủng ái quá độ, chẳng dám liếc nhìn qua đám người theo đuôi Lý Kiến Thành, run rẩy: “Tiểu nhân không dám! Hà... Tiểu nhân...” Lý Kiến Thành cầm tay gã, vui vẻ nói: “Ngồi xuống rồi nói, ngồi xuống rồi nói!” Khấu Trọng ngồi xuống bên cạnh Lý Kiến Thành, sau đó vị Thái tử Đại Đường này bắt đầu giới thiệu mọi người trong đại sảnh, ngoại trừ bốn cha con nhà họ Sa, gã chỉ nhận ra Độc Cô Phong, Độc Cô Sách, Độc Cô Phụng, Thường Hà, Phùng Lập Bản, ngoài ra còn có mấy người gã mới gặp lần đầu như Ngụy Trung, Vương Quế và Tạ Thúc Phương.

Vương Quế và Tạ Thúc Phương đều là thân tín của Lý Kiến Thành, Ngụy Trung vốn là mưu thần hàng đầu của Lý Mật, không biết có phải vì Lý Mật và Lý Kiến Thành quan hệ mật thiết nên hẳn mới gia nhập vào Thái Tử đảng hay không.

Khấu Trọng cũng chẳng có thì giờ suy nghĩ sâu xa, chỉ cần bọn Độc Cô Phong không nghi ngờ gì là đã may mắn lắm rồi, còn hơi sức đâu mà nghĩ tới chuyện khác cơ chứ.

Dưới mục quang của mọi người, Khấu Trọng cầm lấy chung trà thơm do cung nữ dâng lên, hấp ta hấp tấp uống cạn. Lý Kiến Thành vui vẻ nói: "Nghe Sa lão nói rằng y thuật châm cứu của Mạc thần y là tuyệt học gia truyền. Chẳng hay ngài có biết chứng bệnh nào mà người bệnh nóng nảy bực bội, da tê rần, ù lỗ tai, ở bụng dưới khí nghịch xông thẳng lên, hai chân lạnh như băng..."

Khấu Trọng biết y rất quan tâm đến quái bệnh của Trương Tiếp dư, nếu y có thể chữa dứt bệnh cho nàng, chẳng những làm cho Lý Uyên vui lòng mà còn có thể tiến thêm một bước trong mối quan hệ vốn đã vô cùng mật thiết với vị sủng phi này nữa. Bây giờ gã đã ở trong thế cưỡi hổ, không thể không trực tiếp đối diện đánh một trận, đành nói: "Toàn thân nóng hổi chỉ có hai chân lạnh cóng, chứng bệnh này đại phu bình thường chỉ đành bó tay, bởi vì có hai căn nguyên khác nhau. Da tê rần, khí rối loạn là biểu hiện của hai bệnh xâm lấn lẫn nhau. Tuy vậy Điện hạ cứ yên tâm, bệnh này vào tay của tiểu nhân, bảo đảm châm đảo thì bệnh trừ."

Gã nói vớ vẩn một hồi toàn những lời sáo rỗng với tâm thái dẫu không thành công cũng thành nhân. Gã thâm tính dựa vào bảo bối Trường Sinh Quyết của mình, lẽ nào không giúp cho Trương mỹ nhân khỏe lại một chút được sao? Lý Kiến Thành vui vẻ nói: "Nếu vậy thì xin thỉnh Mạc thần y lập tức châm cứu chữa trị cho bệnh nhân. Nhân lúc phụ hoàng đi đến Đông Đại tự, nếu thần y có thể trở tài diệu thủ hồi xuân thì sẽ khiến cho phụ hoàng vui sướng khôn xiết."

Khấu Trọng chỉ còn nước đứng dậy đi theo y, thâm mắng chửi ở Trường An rần rống lẫn lộn, đúng là tự chuốc họa vào thân.

- o O o -